

Владимир Гоати – политиколог, универзитетски професор, научни публициста и експерт за изборне системе, препознатљив по својим надахнутим и контемплативним анализама и промишљању комплексне и дисперзивне политичке сцене и њених феномена, пословично, и већ сентенцијално је примјетио: „Изборни пораз је мајка промјена у партијама“.

Унутарпартијске турбуленције, то јест програмско мимоилажење челника у Покрету за Промјене, до којег је дошло непосредно после њиховог дебакла на локалним изборима у Котору, што је резултирало цијепањем ПЗП из којег је настао: Демократски Центар Црне Горе јесте најочигледнији примјер који потврђује истинитост Гоатијеве феноменалне констатације. Та иста констатација нам можда, у највећем дијелу и демистификује тешко схватљиви, регресивни и колективно-патолошки спецификум црногорског „модерног“ друштва: дводеценијску власт једног човјека, на размеђи двадесетог и двадесет првог вијека, на тлу модерне и демократске Европе! Ништа тако снажно не повезује, хомогенизује и опија као побједа, успијех, тријумф, и обрнуто, пораз – рађа сумње, разара, дијели, свађа!

Да ли је ова детерминистичка негативна енергија изборног пораза, која је избацила у први план све наталожене разлике у Покрету за промјене, пресудно утицала на расцијеп у тој странци? Подијеле увијек покрећу низ тешких питања на која није лако дати поуздан одговор. Чини ми се да смо склони, под силом разних утицаја, да политичка превирања и сумњиве политикантске прекомпозиције, најчешће објаснимо неким општим, теоријским, идеолошким и концепцијским разлозима, глорификујући на тај начин наше политичке представнике или заступнике. Као да избјегавамо, као да се плашимо да уђемо дубље и детаљније у мотиве и вриједоносно-морални хабитус наших политичара, јер ко зна какав ћемо бездан и карактерни амбис тамо затећи.

Сјетимо се распада Народне Странке деведесет седме, који је био увертира и пролог за велику подијелу јединственог ДПС-а. Врло брзо било нам је јасно да је расцијеп опозиционе Народне Странке инициран из центара моћи око тадашњег премијера, а епилог је био безрезервна подршка премијеру Ђукановићу од стране једног дијела Народне Странке, за коју су касније награђени министарским положајима, кодингом

Промјене у Покрету за промјене

Пише: Душко Ковачевић
среда, 21 јануар 2009 22:45

итсл. Двије најмаркантније фигуре тадашње Народне Странке данас су препознатљиви и доказани поштоваоци и бранитељи лика и дијела црногорског премијера. У тим немирним догађајима упитна је и улога Станића и Вишњића! Из свега овог, намеће се логично питање: да ли је расцијеп у ПЗП-у покренут из истих центара моћи и из истих разлога из којих је некада подијељена Народна Странка? Нису ли мотиви баналнији и тривијалнији него што нам се чини на први поглед? Можда разлоге треба тражити у једној недовршеној реплици у Парламенту између Батрићевића и Министра здравља Радуновића? Пуно је питања!

Понекад ми се чини да је Црна Гора прва постидеолошка држава у којој егзистира савршени парламентарни једнопартизам, те да се мој традиционално опозициони глас увијек некако волшебном уроти против мене самог. Као да живимо у једном херметичко-политичком „Михтус Орбису“ – свијету у којем су опозиција и власт савршено измјешани, нерасплетиво испреплетени.

Наравно, изузетно је опасно када у свему што се дешава видите завјеру, али је још опасније не видјети је када се она тако очигледно дешава пред вашим очима.